

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΜΦΩΝΗ ΕΤΗΕΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΓΗΤΑ ΜΟΝΟΝ · ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΦΡ. 15 — ΕΝ ΔΕ ΤΑΙΣ ΕΠΑΡ. ΦΡ. 16 — ΕΝ ΤΩ ΕΛΛΗΝ. ΦΡ. 22.
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΤΥΧΗΤΗΣ.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΤΟΥ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ»

Α. ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ — ΡΟΚΟΣ ΧΟΙΔΑΣ — Α. ΜΑΚΡΑΚΗΣ

ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ

Όσα αθηναϊκά ωρολόγια έχουν συνδυασμόν δεικνύουν έπτά και δεκατέσσαρα λεπτά· όσα δὲν έχουν, άλλα έπτά, άλλα έπτάμισή και άλλα έπτά παρά τέταρτον· τὰ τέσσαρα σημεία του όρίζοντος στεφανοῦνται καμελίας, ρόδα, λάμψεις, ζώνας φωτός και ζώνας χρωμάτων και ἡ ἀνέτειλεν ἡ ἀνατέλλει τὴν στιγμήν αὐτὴν ὁ ἥλιος. Κατ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμήν οἱ ναοὶ και τὰ σχολεῖα — ναοὶ και αὐτὰ — ἀνοίγουν τὰς θύρας των εἰς πιστοὺς και εἰς ἀπίστους. Εἰς τὸ βάθος τὸ θυσιαστήριον, πλέον ἀκόμα ἐντός λυκόφωτος, διότι ὁ χριστιανισμός τὰς ἀληθείας του τὰς ἐνέδωσε σκότος, ἐνῶ ὁ ἔθνομός τοὺς μύθους του τοὺς περιέβαλε φῶς. Εἰς τὰ ἐμπροσθοσκήνιά εἰσι κάλπαι τοποθετημέναι, χαίνουσαι με στόμια ἀνοιγμένα, ὡς νὰ ἔμειναν νήστες ἐν και δύο ἡμερονύκτια και ἐκοκκάλωσαν ἐκεῖ εἰς τὸ ἀνοιγμα τῆς σιαγόνας. Όπισθεν αὐτῶν με ὀφθαλμοὺς νυστάζοντας, πρόσωπα ὠχρά, ἀνταλλάσσοντα πρὸς ἀλλήλους διὰ τῶν χειλέων τεχνητὸν μειδίαμα και διὰ τῆς καρδίας ἀληθεῖς πυγμάς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν υποψηφίων τοποθετοῦνται μετὰ ζήλου οἱ μὲν και ἀποκαμωμένοι οἱ ἄλλοι. Όλίγα μάγκαι εἰς τὸ προαύλιον ἀνακύπτουν ἐκ γωνιῶν, ἐκ πεζοδρομίων, ἐκ κρησφυγέτων. Καὶ κάπου κάπου τὰ τίμια βήματα οἰκοκυραίου ἀποφεύγοντος τὸ πλῆθος, τὴν ἐπιδείξιν, τὸ στρίμωγμα, τὸν ὀδηγοῦσιν εἰς τὰς κάλπας ζεστὸν ἀκόμα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς συμβίας του νὰ κάμῃ και αὐτὸ τὸ καθήκον. Κατόπιν θὰ ψωνίσῃ εἰς τὴν ἀγορὰν, θὰ ξυρισθῇ εἰς τὸν κουρέα του, θὰ ἀναπνεύσῃ εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ἀναβρυτηρίου και θὰ κάμῃ τρεῖς τέσσαρας τυπικὰς ἐπισκέψεις. Ἀλλ' αἱ οἰκίαι

ὅλαι τῶν Ἀθηνῶν και τὰ ὑπόγεια και τὰ ἐργαστήρια και αἱ μεγάλαι αἰθουσαι και τὰ κομωτήρια και οἱ κοιτῶνες εἶναι ἀνάστατα ἀπὸ τῆς πρωίας. Πόθοι, ὑποσχέσεις, δοξασμῖναι, πάθη, χρήματα, ἐγκλήματα, προίκες, φίλαιοι, ἔχθραι, χρωμον συγχρωτισθέντα, ἐξύπνησαν ἀποτόμως τὸν ἐκλογέα και τὴν γυναῖκα τοῦ ἐκλογέως και τὸ τέκνον τοῦ ἐκλογέως και τὴν παιδίσκην τοῦ ἐκλογέως και τὸ ὑποζύγιον τοῦ ἐκλογέως.

Τρεῖς μεγάλα πάθη παλαίουν σήμερον τὴν περὶ τῶν ὄλων πάλαν: τὸ συμφέρον, ἡ συμπάθεια και ἡ φιλοπατρία, ἐγκληματικὸν τὸ ἐν, ἐλαφρόν τὸ ἄλλο και ἱερὸν τὸ τρίτον. Ἐξ ἴσου δεσποτικὰ και τὰ τρία. Τύραννοὶ τῶν καρδιῶν και τῶν πνευμάτων, τύραννοὶ τῆς σφαιριοδότιδος χειρός. Ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ ἐνεργηθῇ ψυχολογικὴ στατιστικὴ ἐκ τῶν σφαιριδίων ἀπερ θέλουν πληρώσει τὰς κάλπας, και ἡ στατιστικὴ ἐγίνετο κατ' ὀνόματα, κατ' ἐπαγγέλματα, καθ' ἡλικίας, τι φῶς θὰ διεσέετο ἐπὶ τῆς πρωτεοῦσης και πῶς θὰ ἐγνωρίζομεν οἱ μὲν τοὺς δέ; Ἀλλὰ θέλετε στατιστικὴν χονδρικῶς; Παραδεχθῆτε ἀπὸ τοῦδε ὡς πρῶτον βραβεῖον τὸ τοῦ συμφέροντος, ὡς δευτέρον τῆς συμπάθειας, ὡς τρίτον τῆς φιλοπατρίας.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, συνελίξαμεν ὅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις ἐν ἑαυτοῖς ἀποκρούσωμεν τὸ πρῶτον, ἐν ἀποκρούσωμεν τὸ δευτέρον, ἐν ἐνστερνισθῶμεν τὸ τρίτον. Καὶ μετ' ἡμῶν χιλιάδες συμπολιτῶν. Ὁ ἀ νικήσωμεν; Ὁ ἀ ἡττηθῶμεν; Εἶναι ἀδιάφορον! Καὶ ἐν τῇ μιᾷ και ἐν τῇ ἄλλῃ περιπτώσει ἡ νίκη εἶναι ἐκ τῶν προτέρων ἐξασφαλισμένη εἰς ἡμᾶς. Καὶ δὲν εἶναι νίκη, θρίαμβος μέγας δι' ὅλους, οἵτινες θέλουν ψηφί-

σει εξ άγνης συνειδήσεως τούς Τρεις ύποψηφίους μας, ότι έν μέσφ τώσης κοινωνικής διαθοράς, περιεφρονήσαν συμφέροντα και συμπαιδείας και εξ άγνης φιλοπατρίας εξέλεξαντο ως αντιπροσώπους τών ιδεών και τών αισθημάτων αύτών τόν **Αριστείδην Οίκονόμον**, τόν **Ρόκον Χοϊδά** και τόν **Απόστολον Μακράκη** :

Ποία συμφέροντα αντιπροσωπεύει ό πρώτος, άλλ' ή τά του τόπου; Ποία ό δεύτερος, άλλ' ή τά της δημοκρατίας, ποία ό τρίτος, άλλ' ή τά της ήθικής αναπλάσεως; Και έχομεν την άνάγκην νά προστατεύσωμεν τόν τόπον ληστευόμενον, νά προστατεύσωμεν την δημοκρατίαν άπειλουμένην υπό της βασιλείας, νά προστατεύσωμεν την ήθικην πιεζομένην υπό του εγκλήματος. Και έχομεν τόσσην άνάγκην νά ακούσωμεν της φωνής του **Οίκονόμου** αναλύοντος όλας τάς κοινωνικάς, οίκονομικάς και δικαστικάς μεταρρυθμίσεις, αίτινες πρέπει νά εισαχθώσιν έν τώ τόπφ, της φωνής του **Χοϊδά**, λέγοντος εις τόν Βασιλέα ότι ή εξουσία αύτου πηγαζει παρά του λαού και ότι ό **δεδοδς άφαιρεί**, και του **Μακράκη** αναλύοντος τά άγαθά του νόμου, της ήθικής και της έλευθερίας.

Περί τά τρία αυτά όνόματα έσχηματίσθη **ρεϋμα** κόσμου ανεξαρτήτου, κόσμου ανακαινιστού. Πρώτην φοράν αί 'Αθήναι βλέπουσιν αυτό τό θέαμα. Και άλλοτε ώρθη ένταυθα ρεϋμα περί τινά όνόματα γερόμενα, συνθήματα μάχης· άλλ' ό άγών ήτο προτόν πολιτικής, προτόν, άν θέλετε, πείσματος, πλην όχι προτόν συμπλοκής ιδεών και άρχών. 'Επρεπεν ή άπειπισία την όποιαν ένέσπειρεν ή διοίκησης του Κουμουνδούρου και ή άπόγνωσις την όποιαν έγέννησε ή αθάδεια τών τρικουπικών, νά συνδυασθώσι, διά νά αποτινάξητο μέγα κόμμα τών **Καθαριστών** τόν λήθαργον της νωθρότητος, ύφ' όν έκάθευδε, και νά έγερθή σύσσωμον

ΗΜΕΡΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ.

Φαντασθήτε με άφυπνιζόμενον υπό φοβεράς ώρυγής σαλεύση, ακριβώς καθ' ήν στιγμήν ώνειρευόμην ότι ήμην σύμβουλος της 'Βθικής Τραπεζής και εύρισκόμην έντός δωματίου κύτρεπισμένου λαμπρώς, έστρωμένου διά τάπητος έκ χαρτονομισμάτων, πρό βιβλιοθήκης έκ χαρτονομισμάτων και παρά έστίαν έν ή καίονται άντι καυσούλων χαρτονομίσματα, και έννοήσατε με πόσην καλήν διάθεσιν άποφασίζω επί τέλους ν' άνοιξω τούς όφθαλμούς.

Και τούς άνοίγω μέν, άλλά κατά τό ήμισυ, και άφίεμαί προς στιγμήν εις την άόριστον εκείνην κατάστασιν, ήτις μεσολαβεί μεταξύ του ύπνου και της έγρηγορέσεως. Ρίπτων κύκλω τό χαυνόν μου βλέμμα, διορώ μέσον του σκίφωτος του δωματίου μου τά άραιά αύτου έπιπλα, καθυδόντα και έκείνα και ήρεμούντα, και χωρίς νά θέλω έκφέρω ύπό κωπον άράν κατά του ξαναμωραμένου κυβερνήτου της 'Κιβωτού, όστις, ως άν μή ήρκουν οι λέοντες, οι όφεις, οι κώ νωπες και τά τοιαύτα, διέσωσεν έκ του κατακλυσμού και τούς σαλεύηδες.

Διά τών ραγάδων του παραθύρου μου εισέρχεται τό πρωϊνόν φώς. Πειρώμαι δις έσκεμμένως και έκ προμελέτης

ύπέρ τριών ύποψηφίων, τούς όποιους δέν επιβάλλουν εις την κοινήν ψήφον ουδέ τά όνόματα, ουτε ή πολιτική, ουδέ συγγένεια, ουτε τά συμφέροντα, άλλά μόναι αί σωτήριαι διά τόν τόπον ιδέαι ως αντιπροσωπεύουσι.

Τετέλεσται! Βίτε επιτύχωσιν οι τρεις μας, είτε άποτύχωσι, τό Κόμμα τών Καθαριστών έσχηματίσθη έν τη πρωτεύουση και δέν διαλύεται πλέον. Σήμερον θά τό πολεμήσθε τρικουπικοί και κουμουνδουρικοί μέχρι λύσεως· άλλ' αύριον θά κύψητε υπό τάς διαταγάς του. Σήμερον παρουσιάζει τρεις μόνους ύποψηφίους· αύριον θά έχη όκτώ. Σήμερον ίσως μόλις θά έμφανισθώ έν τη Βουλή· αύριον θά είναι ή Βουλή πλήρης εξ αύτου.

Διότι τό κόμμα αύτου έχει αύτην την μαγικήν δύναμιν, ότι ή 'Ελλάς όλη ή θά συνταχθώ μετ' αύτου ή δέν θά ύπάρξη 'Ελλάς. Είναι ό νόμος της βαρύτητος αύτης· χωρίς του κόμματος αύτου θά καταπέση, θά καταρρεύσθ, θά συντριβή. 'Η διαφορά μεταξύ αύτου του κόμματος και τών ιδιικών σας πατριών είναι αύτή· μεθ' ύμών ή 'Ελλάς είναι ή ναγκασμένη ν' άπολέση την έλευθερίαν της· μετ' αύτου ή 'Ελλάς θά ζήση. 'Ανθρωποι χωρίς καρδίαν και χωρίς σημαίαν, ρακένδυτοι, πειναλέοι και αύχητροι την όψιν, ήναγκάσθητε ίσχύαταις διά νά καλύψητε την άσχημοσύνην του προσώπου σας, νά δανεισθώτε μίαν σημαίαν και έλάβετε οι κουμουνδουρικοί την αυστριακήν και οι τρικουπικοί την άγγλικήν. 'Εκάμετε πολύ καλά. Μολονότι διεσθαρμένον μέχρις όστέων, έπτοήθητε νά παρουσιασθώτε με την ελληνικήν όμοιάσατε τούς κακούργους εκείνους, οίτινες τολμηροί εις τό εγκλημα τρέμουσιν ένώπιον της 'Αγίας Μεταδόσεως. 'Εκάμετε πολύ καλά. 'Αφήσατε την ελληνικήν σημαίαν εις ήμας τούς Καθαριστάς, οίτινες ένα σκοπόν έχομεν, νά καθαρίσωμεν τόν τόπον από σας.

Υπό τό άγνόν κυανούν της σημαίας αύτης αί κάλπαι

ν' άποκοιμηθώ έκ νέου, άλλ' ό βρυχηθμός ένός γαλακτοπώλου καταστρέφει τά σχέδιά μου.

Τήν φοράν αύτην πηδω από της κλίνης και βλασφημώ τόν πρώτον ποιμένα, όστις συνέλαβε την ιδεάν ν' άμέλξη τούς μαστούς άμνάδος.

Τώρα φαντασθήτε με με την κόμην έν άταξία, με τούς όφθαλμούς οίθαλέους και υπερύθρους, με την όψιν άγριωπήν, ξυόμεναν, χασμώμενον και ποιούντα τόν εξής ύποθετικόν διάλογον:

'Εγώ (πρός τόν ύπνρέτην μου, τόν όποιον δέν έχω). Μανώλη!...—'Ο ύπνρέτης (τόν όποιον δέν έχω). 'Αφεντικό!...—'Εγώ—Τί ώρα είναι;—'Ο ύπνρέτης. 'Αφεντικό! δέν είξέρω, διότι τό ρολόγι έσταμάτησεν. 'Εγώ—Διάβολε! (μετά βραχείαν σιγήν) Μανώλη!...—'Αφεντικό!—'Εβαλες νερό στή λεκάνη;—'Οχι, διότι έσπασεν από τά χθές ή λεκάνη.—Διάβολε, διάβολε! (Μετά έτέραν σιγήν) Μανώλη!...—'Αφεντικό—'Ετοίμασέ μου τόν καφέν.—'Αφεντικό δέν είμφορώ.—Διατί;—Διότι (ό ύπνρέτης τόν όποιον δέν έχω είναι πολυμαθέστατος) άφού διά νά κάμης έναν λαγών σαλμι, χρειάζεται πρώτον πάντων ό λαγώς, ως λέγουν οι Γάλλοι, διά νά κάμω καφέν, απαιτείται ό καφές

τῶν τριῶν ὑποψηφίων μας δέχονται σήμερον τὸ σφαιρίδιον πάσης τιμῆς χειρὸς ὡς ἀραβῶνα τοῦ ἐντίμου, τοῦ ἀνεξαρτήτου, τοῦ δημοκρατικοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος.

Καλεδάν.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΧΑΛΔΗ ΣΑΒΒΑ.

Πρὸς τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα.

Ὅλὸν ἀντέρρια! Ἀντιπολιτευόμενος εἰμαι; Ὅχι. Συμπολιτευόμενος εἰμαι; Ὅχι. Τίποτε ντὲν εἰμαι; Ναί! Ἰστέ, ἀνατολίτης εἰμαι, σκλαβὸς μπιλὲ εἰμαι, τούρκο ἀκόμα προσκυνῶ. Φονιάντεες! Βρὲ ἀντερφούς μου τί ἐκάματε; Ἡπειρο σὲ ποῖα ἰχέρια ἀφήσατε; Κρήτη, Μακεντονία, Ἀλβανία τί γένηκε γιὰ; Σάμο ἀκόμα ἰχέρια σας ἐφυγε, Σαμοθράκη μόνο ἐπιάσατε. Ὄντανσούρα ψηφίστε μας λέτε. Ψοφίστε, λέμε ἐμῆς.

Βουλγαρία ἴσα ἴσα οὐμπρὸς πάει, Μαυροβούνη γιαταγάνι βαστάει σὲ ἰχέρι του, οὐλο ντουνιά τρομάζει, Ῥομανία ψηλά-ψηλά-γιοῦργια ἀνεβαίνει, Ἀουστρία, χαμηλὰ χαμηλὰ γιούργια κατεβαίνει, ἴσα κάτω Ἑλλάντα ἐρκεται! Ἑλλάντα σιγὰ σιγὰ Μαλέα οὐλο κατεβαίνει. Δζάνουμ κατεβασμένοι οὐλοι εἰσατε; Ντροπή εἶναι!

Ἐπιστρατεία γιατί ἐκαλέσατε καὶ ἐμετακαλέσατε;

Βουλῇ γιατί ἐλύσατε; Βουλῇ γιὰ ντέσιμο ἦτανε, καὶ σεις ἀπολύσατε!

πρῶτον, καὶ τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει οὐδὲ ζάχαρι, οὐδὲ σπέρτα.—Ὁ καφὲς σαλμί!... ὁ λαγῶς μὲ τὴν ζάχαριν! τί ἀνακατεύεις; Νὰ σὲ πάρῃ ὁ διάβολος, ὁ διάβολος, ὁ διάβολος!...

Καὶ ἐγειρομαι καὶ περιπατῶ βιαίως ἐντὸς τοῦ δωματίου μου, ὡς θηρίον ἄγριον ἐντὸς τοῦ κλωβοῦ, γρυλλίζων, πτύων δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ αἰσθανόμενος ἐπὶ τὴν γλῶσσαν τὴν ἀπὸ ἐκείνην γεῦσιν τῆς ναυτίας, ἥτις ἐπαταῖ συνήθως μετὰ νύκτα δυσπεψίας.

Καὶ ὀλίγος καφὲς δὲν ὑπάρχει! Καὶ ὁ μπακάλης δὲν ἀνοίξεν ἀκόμη! Πρέπει νὰ περιμένω!

Καὶ ἐξω βρέχει, βρέχει πενθίμως, σιγανά. Ὁ οὐρανὸς, ἄχρους καὶ θολός, ὡς δθόνη πεπλυμένη, σταλάζει ἀδιακόπως βροχὴν λεπτοτάτην, ἥτις στίζει ἀθορόβως τὰς ὕλους τοῦ παραθύρου μου καὶ ζωγραφίζει αὐτὰς μὲ ὑγρὰ ραφιδεύματα. Τί καιρὸς!

— Ἐφημερίς, ὦρα, Σιόα, Τηλέγραφος!...
Προβαίνω καὶ κράζω τὸν μικρὸν ἐφημεριδοπώλην.

— Παιδί, τὴν Ἐφημερίδα.

Μοὶ τὴν δίδει. Ἐρευνῶ εἰς τὸν ἐπανδύτην μου διὰ τὰ πέντε λεπτὰ καὶ δὲν τὰ εὐρίσκω. Εἰς τὸ πανταλόνι μου, τίποτε! Εἰς τὰ ἄλλα μου θυλάκια, τίποτε!

Πῶς! δὲν ἔχω οὔτε μίαν πεντάραν;... Ἀ, νὰ εἶνα

Ἄλογα τί ἐκάνατε; Οὐγγαρέζικα ἦτανε. Παχειὰ ἦτανε, ἀχαμνὰ ἀφήσατε. Ἰστέ μήτε αὐτὰ ντὲν ἀφήσατε.

Βασιλέα ντὸς του καὶ οὐλοένα βρίζετε; Δζάνουμ τέτοιο πρᾶμα χίτε ποτὲ γένεται; Βασιλέας τί κακὸν σὰς ἐμποῖσιν; Ἰγκυναϊκά του ἐκεῖ, ἱπαιντιχά του ἐκεῖ, παλάτια ἀλάτια ἐκεῖ, αὐλικούς μαυλικούς ἐκεῖ, τρώει, πίνει, κοιμάται (αὔριον γὰρ ἀποτανεῖται!), σεργιάνι οὐλημέρα ἰθαίνει, ἰστέ καλπάκη του μπιλὲ σὲ σὰς ταχαπίνιδες βγαίνει, ντοῦρ μπακαλούμ! τέτοιο βασιλέα ἰθρίζουνε; Ντροπή σας, φτοῦ σας!

Ἀντικαιοσύνη τί γένηκε; Βελένδδα κυνηγᾶτε, ντὲν πιάνετε, Σωτηρόπουλο κυνηγᾶτε, ντὲν πιάνετε. Αὐγερινὸ κυνηγᾶτε, ντὲν πιάνετε. Οὐλοὶ πιασμένοι ἦσατε; Ντροπή σας, φτοῦ σας!

Ναυτικὸ τί ἐκάνατε; Φρεγκάταις ποῦ εἶναι; Τριπόντες ποῦ εἶναι; μπουρλότα ποῦ εἶναι; ποῦ.... ποῦ, ποῦ, **ποῦμπουλης** οὐλα εἶναι.

Ντάνεσα ὀλοένα κάνετε; ἀμὲ σιντηρόντρομους κάνετε; Κλέφτες ἀλήθεια ντὲν ἐκετε, ἀπὸ Ντείλσι οὐλοὶ κατήκανε, ἀμὰ λεφτὰ τί γίνονται;

Συμπολιταίς!

Ἐκλογαῖς σήμερα ἐκλέγουνται. Ἀνατολὴ ζήτημα ἀποφασίζεται. Ντύσι ἀποφασίζεται, Ἄρκτος καὶ Μεσημβρία ἀποφασίζονται, Ντουνιά οὐλος ἀποφασίζεται. Ἐγκὼ ἀποφασίζουμαι. Βουλευτὴ σας κάνετε; Δτέν, κάνετε; Σικτιρ!

Χανδζή Σάβδα ντοῦλό σας.

πέντε καὶ ἐξήντα ἰσχυμένον, καταφαγωμένον, κατερρυπώμενον!

— Ἐχεις τὰ ῥέστα; — Ὅχι.—Σύρε νὰ τὸ ἀλλάξῃς.

Ὁ παῖς ἀφίνει τὸ φορτίον τῶν ἐφημερίδων καὶ πρέχει εἰς τὸ παρακείμενον ἐργαστήριον. Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφει.

— Ἀφεντικό, δὲν περνᾷ—Γιατί;—Εἶνε πολὺ λερωμένο. Μοῦ δίδει τὸ τραπεζογραμμάτιον, λαμβάνει τὴν ἐφημερίδα του καὶ τὴν ἰδικὴν μου καὶ ἀπέρχεται δρομαῖος.

— Βρὲ σύ!...

— Βάλτο στὴν πλύσι, μοὶ ἀπαντᾷ μυχτηριστικῶς.

Ὅριστε τώρα!... Τὸ μόνον τραπεζογραμμάτιον, οὐτινος κάτοχος εὐρήθη λερωμένον, ἰσχυμένον. Τέτοια γραμμάτια ὁμοιάζουν πολὺ μὲ τὰ γράμματα, καὶ ἡμπορῶ καὶ ἐγὼ, δεῦτερος Πτωχοπρόδρομος, πολὺ πτωχὸς καὶ ὀλίγον πρόδρομος, ν' ἀναδοῇσω.

«Ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, κι' ὅπου τὰ θέλει!»

Καὶ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐτι ὠνευρεύομην ὅτι ἤμην σύμβουλος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς!... Ἀκούς ἐκεῖ πρόσδος! Νὰ μὴν εὐρεθῇ ἀκόμη ἀντίδοτον διὰ τὰ ὄνειρα!...

Καὶ ἐξω βρέχει!... Τί ὦρα εἶναι; Κανείς δὲν ἤξεύρει